

Geert Wilders: de pot verwijt de ketel

**Geert Wilders, de man die zelf bij voorkeur aanvalt, schreeuwt moord en brand als hij zelf om zijn ideeën wordt aangeval-
len.**

DICK PELS
en BAUKJE PRINS

socioloog, respectievelijk filosoof

'Wat je zegt ben je zelf': op niemand is dit gezegde meer van toepassing dan op Geert Wilders, de kersverse politicus van het jaar 2007. Dat bleek opnieuw toen hij eindelijk eens stevig werd aangepakt door Doekle Terpstra van de HBO-raad. Kritiek vat hij meteen op als een belediging: precies datgene wat hij zijn ergste islamistische vijanden verwijt.

Ineens was het parlement heilig voor onze nationaal-populist, die altijd doet alsof hij een buitenstaander is die schijt heeft aan de kletspraat van het Haagse zootje. Hij voerde het debat waar het thuishoorde, in

het parlement, terwijl Terpstra erbuiten 'schandelijke partijpolitiek' bedreef. In plaats van een normale en welkome uiting van maatschappelijke betrokkenheid was die 'buitenparlementaire tegenbeweging' volgens Wilders een belediging voor de PVV-kiezer 'en dus voor de parlementaire democratie'.

Dezelfde schijnheiligheid klonk door toen hij Terpstra verweet 'op de man te spelen'. Merkwaardig dat ook journalisten als Pauw en Witteman, de Volkskrant in een redactioneel commentaar en de hele Tweede Kamer van Femke Halsema tot Hans van Baalen dat Terpstra

nu kwalijk leken te nemen.

Al zou je het willen, in dit geval is het onmogelijk om niet op de man te spelen. Geert Wilders valt immers samen met zijn partij. Hij is daarvan de leider en enige bestuurder. De statuten van de PVV bevorderen 'het uitdragen van de politieke en maatschappelijke standpunten, zoals deze door de heer Geert Wilders zijn uitgedragen en in de toekomst zullen worden uitgedragen.' Terwijl hij zelf zegt nooit individuen aan te vallen, noemde hij Vogelaar knettergek en beschuldigde hij eerder Aboutaleb, Albayrak en Arib zo ongeveer van landverraad.

Veel parlementariërs leken gepikeerd door het impliciete verwijt van Terpstra dat ze te weinig tegen Wilders ondernamen. Maar het hardnekkige beeld is dat de Kamer zich met de man geen raad weet. De kamerleden lijken te denken: Geert is een rotzak, maar het is wel onze rotzak.

SP'er Harry van Bommel meende aan tafel bij 'Pauw & Witteman' dat Terpstra de Wildersstemmers door zijn tegenbeweging 'niet serieus nam.' Vist hij soms in dezelfde electorale vijver van boze en bange autoctonen als Wilders zelf? Die achterban bestaat voor een groot deel uit mensen uit witte wijken en dorpen die nog nooit een islamiet hebben gezien behalve op tv, en die juist via Wilders en De Telegraaf het idee krijgen dat ons land naar de knoppen gaat.

Het wordt tijd dat we die ongelukkige mening eens gaan tegenspreken in plaats van respectvol te begrijpen - zonder de terechte kritiek op de nare kanten van de islam buiten de orde te verklaren.

De filosoof Voltaire zei: „Ik kan uw mening nog zo abject vinden, ik zal uw recht verdedigen om die te uiten.” Pim Fortuyn viel hem daarin bij. Maar tegenwoordig mag je niets meer zeggen wat ooit tegen Fortuyn werd gezegd, want dat is 'demonisering', en we weten dat Fortuyn het met de dood moest bekopen.

Dus toen Terpstra zei dat het tijd werd voor 'een breed gedragen nee tegen de kwade boodschap van Wilders en de zijnen', en De Telegraaf dat rellerig simplificeerde als 'Wilders is het kwaad dat moet worden gestopt', dan mag je dat niet zeggen omdat dat een directe oproep zou zijn tot gebruik van geweld.

Maar zelf sprak Wilders onbekommerd van 'een abjecte brief van een gevaarlijke man'. We herinneren ons dat Gerrit Zalm niet zo lang geleden Pim Fortuyn 'gevaarlijk' noemde: een frase die door Volkert van der Graaf dankbaar werd herhaald

ter rechtvaardiging van zijn daad.

Niemand mag Wilders het recht op het vrije woord ontzeggen. Als hij de koran wil vergelijken met 'Mein Kampf', Mohammed met Hitler en de islam met fascisme: hij gaat zijn gang maar met zijn verbale agressie. Als hij wil relesschoppen op wereldschaal, en een film wil maken die de Deense cartoonaffaire moet doen verbleken, zien de meeste van zijn kiezers hopelijk in dat de belangen van het goede vaderland hiermee volstrekt niet worden geëind.

Maar de Voltaireaanse vrijheid van meningsuiting heeft natuurlijk twee kanten. Ook al verdedigen we het recht van Wilders om dit te zeggen en te doen, dat hoeft ons niet te beletten om zijn standpunten abject en zijn optreden minderwaardig, onbeschaafd en gevaarlijk te noemen.

Zelfs zijn vergelijking van de islam met fascisme slaat als een boemerang op hem terug. Niet lang geleden meende de schrijver Marcel Möring dat Wilders een klassieke fascistoïde retoriek hanteerde toen hij de uitingen van minister Vogelaar bestempelde als 'verraad aan de Nederlandse cultuur'. Inderdaad was het een geliefde redenering van radicale volksnationalisten zoals Mussert dat andersdenkenden eigenlijk niet bij het volk hoorden en buiten de nationale cultuur moesten worden geplaatst. In HP/de Tijd pleit Wilders zelfs voor deportatie van hele moslimgezinnen als een lid ervan problemen veroorzaakt: 'gewoon verwijderen!'

De klassieke fascist waren antidemocraten die het parlement wilden afschaffen en de leidersstaat vestigen. Wilders is een volksnationalist die, mede gezien zijn nieuwe liefde voor het parlement, vooralsnog als een democraat moet worden beschouwd. Maar het is op het randje. Het is beschamend en verontrustend dat een politicus met deze fascistoïde denkbeelden kan worden gekozen tot beste politicus van het jaar.